

(Πολύ) Παράξενη Πρωτομαγιά

Ευτυχώς που η Εργατική Πρωτομαγιά πέφτει...άνοιξη. Γιατί ακόμα κι αν οι επέτειοι ξεθωριάζουν, η Άνοιξη έρχεται και ξανάρχεται. Κανείς δεν μπορεί να καπνλευτεί την Άνοιξη για κακό σκοπό. Μόνο όσοι γεννούν, αλλάζουν και αγαπούν τα χρώματα μπορούν να ελπίζουν σε αυτή. Το γκρίζο κάνει τη δουλειά του κι εμείς τη δικιά μας. Κι ας κάνουμε προς το παρόν κατά κράτος.

Παράξενη και μεταβατική η εποχή. Ταραχώδης, συγκρουσιακή, με αλλαγές μεγάλης κλίμακας και σε πολλά πεδία. Τεχνολογία και επιστήμη, καθεστώτα και δίκαιο, σύνορα και κράτη, πολιτισμοί και έθνη, οικονομία και τρόποι παραγωγής, φύση. Άνθρωποι και υποκείμενα που συνυπάρχουν με όλα αυτά, τα διαμορφώνουν και διαμορφώνονται, τα ζουν και τα αρνιούνται. Δεν είναι πρώτη φορά στην ιστορία που αναζητούνται «απαντήσεις» βάθους και «λύσεις» που δεν υπάρχουν αλλά πρέπει να εφευρεθούν.

Σήμερα δεν είναι «απλά» ο μισθός και το ωράριο. Οι νόμοι της οικονομίας επισκιάζονται από τους νόμους της γεωπολιτικής. Κι αυτή είναι μια καθοριστική εξέλιξη. Αντιπαραθέσεις, τελεσίγραφα, αποσχίσεις, πύραυλοι. Με αυτά θα ζούμε από δω και πέρα. Κι όχι μονάχα στις ειδήσεις για μακρινές χώρες. Η «Δύση» δύει, καταστρέφοντας τον εαυτό της, ο κόσμος της παγκοσμιοποίησης καταρρέει από τις αντιφάσεις του κι απ' την καθολική δυσαρέσκεια των λαών. Θα γεννηθούν νέα τέρατα ή θα ανοικτούν ελπιδοφόροι δρόμοι;

Αφεντικά του εαυτού μας και εργάτες για καλύτερες μέρες. Είναι, ίσως, ένας τρόπος για να περιγράψουμε το τι θα έπρεπε να σημαίνει η επιστροφή της Πολιτικής στις ζωές μας. Τρομαχτικό το πόσες δυνάμεις στέκονται ανενεργές

στις ουρές ή ξοδεύονται σε ολοένα πιο παρασιτικούς κλάδους, τομείς, συνθήκες. Πόσα χέρια, πόδια, μυαλά «καίγονται» από την αχρηστία ή από την υπερεκμετάλλευση. Πόση εξουσία έχει χαθεί πάνω στους σκοπούς και τις δυνάμεις μας.

Γιατί ποια δικαιώματα μπορούν σήμερα να διεκδικηθούν σε καμμένη γη αλλά και πώς; Ποια «γρανάζια» θα βάλουν μπρος οι εργάτες; Τι ακριβώς θα μπλοκάρει μια απεργία στα σχολεία ή τα νοσοκομεία; Τι να κάνει ένας εργαζόμενος σε μια μικρή επιχείρηση που καταρρέει μαζί με το αφεντικό της; Δεν υπάρχουν τόσο κάποια «κεκτημένα», κάποιες «ιδιότητες» που πρέπει να αντέξουν από την σφοδρή επίθεση. Είναι κυρίως κάποιες νέες που πρέπει να γεννηθούν – μέσα στους αγώνες – με στόχο και ματιά τη συνολική ανασυγκρότηση της κοινωνίας.

Και όλα αυτά μέσα σε κάτι που θα λέγεται «Ελλάδα». Γιατί μπορούμε να ζήσουμε με τα προσφυγόπουλα που έρχονται για να γλυτώσουν και τους σπουδαγμένους νέους που ξενιτεύονται για να μη χαραμι-

στούν. Αλλά όχι σαν ένας «χώρος» και μια αφηρημένη ιδέα, μια Βουλή κι ένα Χίλτον, κάποια κόμματα που θα ζητούν ψήφο κι ένας σκόρπιος πληθυσμός που θα εξαθλιώνεται και θα γκρινιάζει. Χωρίς μια νέα συνείδηση, χωρίς εθνική και λαϊκή κυριαρχία, χωρίς πραγματική δημοκρατία, κανένα μέλλον δεν θα είναι ευοίωνο.

Είναι πολλές οι Πρωτομαγιές (Εργατικές) που αγνοήσαμε επιδεικτικά. Ας κάνουμε την αυτοκριτική μας. Για όσα δανειστήκαμε χωρίς να τ' αξίζουμε. Που δε βρήκαμε χρόνο για να σκεφτούμε λίγο παραπάνω. Που αφήσαμε να μάς κάνουν σαν τα μούτρα τους όσοι κυβέρνησαν. Που θεωρήσαμε γραφικό το ερώτημα «τι κόσμο θα αφήσουμε στα παιδιά μας;». Γιατί πιστέψαμε ξανά και ξανά έναν ηγέτη.

Πειράζει, λοιπόν, που δεν θα έχει κόσμο η πορεία. Ακόμα κι αν στις εξέδρες και τις ντουνούκες κυριαρχεί μια φασαρία χωρίς πολλή ουσία, χωρίς ερωτήματα, χωρίς απαντήσεις. Πειράζει, γιατί οι λογής «εκπρόσωποι» φαντάζουν μονόδρομος. Χρειάζεται να επινοήσουμε μια νέα μεγάλη επέτειο. Ας μην είναι ισάξια του 1886, να 'χει όμως κάτι από τη θυσία, το νόημα, τη σύγκρουση, τον πραγματικό αγώνα. Και να 'ναι δική μας. Μόνο έτσι θα έχουμε το δικαίωμα να γκουγκλάρουμε με σεβασμό και συγκίνηση τους ήρωες της εργατικής τάξης.

